

LBRIS

We know
books

Salamanda Drake

Dragonsdale

CĂLĂREȚII FURTUNII

Traducere din limba engleză:

ANA CRISTINA POPA

editura rao

Capitolul 1

– Plămâni congestionați, tuse măgărească, gât iritat și mai multă funingine decât un horn înfundat, încheie vraciul Alberich examinarea lui Moonflight și se ridică în picioare. E chiar guturai. Are nevoie de pace și liniște, continuă el neînduplecat. O doză de trei ori pe zi din siropul meu special – propriul meu amestec, atenție mare, nu fiertura aia șarlatanească pe care o vinde doamna Hildebrand. Își compuse o mină dezaprobatoare și continuă:

– Fără carne.

Moonflight îi aruncă o privire jalnică și tuși alarmant.

– Și, nu e nevoie să spun – fără zbor! Alberich o fixă cu privirea pe Breana, ca și când ar fi bănuit că, odată ce ar fi întors spatele, ea ar fi înșeuat-o instantaneu pe Moony și i-ar fi făcut rău cu bună știință.

– Da, stăpâne Alberich, spuse Breana.

– Ei bine, mă duc la concursul din Wyvernwood. Te voi vedea acolo?

Breana își mușcă buza și dădu din cap.

– Nu, cred că nu. La revedere – și ai grijă de dragonul tău.

Alberich dădu din cap și ieși țanțoș din grajd în curtea pavată, cu mersul său ca de bătlan. Breana îl urmă până la ușa și îl privi

în timp ce încăleca un dragon care era aproape la fel de slab și deșirat ca și călărețul său. Se fixă bine în șaua sa și flutură hățurile. Dragonul își desfășură aripile mărețe. În timp ce se înălța, poalele mantiei lui Alberich fâlfăiră în urma sa, ca și când doreau să ia parte la zborul dragonului. Până ce doctorul de dragoni și bidiviul său se ridicaseră deasupra caselor din piatră de la Dragonsdale, era deja dificil să îți dai seama unde se termina dragonul și unde începea călărețul.

Breana se întoarse în grajd, îngenunche și mângâie cuta ridată de deasupra ochiului stâng al lui Moonflight. Aceasta părea foarte amărâtă în dimineața aceea. Avea ochii urduroși și îi curgea nasul. Se mișcă apatic pe platforma sa de dormit din piatră ponce și fornai.

– Vai, Moony, spuse Breana cu tristețe, ce o să mă fac eu cu tine?

Cara își arătă capul prin ușa de sus a grajdului, care era deschisă.

– Cum se simte pacientul?

– Încă tușește ca o capră, răspuse Breana. Moonflight tuși sec pentru confirmare. Un fir de fum se ridică din nări.

– I-ar plăcea o pulpă de periton?

Breana clătină din cap.

– Nu are voie carne. Așa a spus Alberich.

– Of, bine! Îi pot da asta, în schimb. Cara se strecură în boxă și cotrobăi într-un buzunar al jachetei de zbor. Scoase un măr și i-l oferii lui Moony, care o privi jignită și își ascunse botul sub coadă.

– Moony! Poartă-te frumos!

Breana se scuză din priviri.

– Nu-ți face griji, spuse Cara. Și eu mă simt groaznic atunci când am gâtul umflat și uită-te ce gât mic am, în comparație cu cel al lui Moony.

Breana oftă.

– Săraca de ea!

– Săraca de tine. Ai avut un ghinion așa de mare în sezonul asta – prea bolnavă ca să zbori la Wingover și acum, când ești bine, Moonflight e răcită cobză. Nu e cinstit.

Breana oftă.

– Ei bine, se întâmplă și la case mai mari. Apropo, nu ar trebui să te îndrepti către Wyvernwood pentru concurs? Cred că vrei ca Skydancer să se odihnească mai mult înainte de proba de zbor printre obstacole. Nu ar trebui să pleci?

– De aceea sunt aici, spuse Cara însuflețită. Tu vii cu mine.

– Of, Cara, mi-ar plăcea, dar nu pot. Trebuie să stau aici cu Moony...

– Moony doar vrea să doarmă, nu să te agiți ca o cloșcă pe lângă ea.

– Dar trebuie să îi dau din siropul pentru guturai.

– Bran poate face asta. Cara arată din cap înspre ușa grajdului, prin care se putea auzi vocea șefului grajdurilor de la Dragonsdale indicându-le băieților de la grajduri ce au de făcut. A îngrijit mai mulți dragoni bolnavi decât a gătit Gerda cine calde. Oricum, nu am fost până acum la Wyvern – nu ai vrea să mă rătăcesc, nu-i așa?

– Dar...

– Nu mai vreau să aud nimic! Nu ai mai ieșit de când s-a îmbolnăvit Moony. O să iei și tu răceala de la ea. Merge toată lumea. Tata s-a dus ieri, Wony a plecat cu doamna Hildebrand la prima oră azi-dimineață, iar Drane a mers cu unul dintre dragonii pentru bagaje. Am afară echipamentul tău de zbor, iar Sky este înșeuat și gata de plecare.

– Se pare că te-ai gândit la toate, spuse Breana cu tristețe. Apoi răsse. Bine! Nu mi-ar plăcea să ratez al doilea concurs la rând, chiar dacă nu zbor în competiție. Și, ai dreptate, nu suport să o aud pe Moony tușind de să-și dea sufletul. Sunt o infirmieră groaznică. Lasă-mă să discut cu Bran și plecăm.

Skydancer zbură de-a lungul defileului Tumblewater, deasupra îngrămădirii de pietre care se ridică asemenea unor dinți înnegriți

din torentul furios. Dragonul se înclina pe o aripă sau pe cealaltă în timp ce urmărea cursul șerpuitor al râului, aripile sale puternice măturând în calea lor perdele scânteietoare de stropi, lăsând în urmă rotocoale de abur.

Breana, care călătorea pe pernița șei duble, își smulse cascheta – o încălcare a tuturor regulilor privind siguranța – și privi peste umărul Carei, cu părul negru fluturându-i în urmă. În timp ce râdea, închise ochii în fața întepăturilor stropilor și deschise gura ca să simtă picăturile reci de apă pe limbă.

– Ne udăm learcă!

– Nu contează, răspuse Cara. O să ne uscăm în curând. Apoi, trase înapoi de frâie. Urcă, Sky!

Skydancer răspuse printr-un ciripit și se ridică ascultător deasupra apelor înspumate. Ajunse pe marginea hăului și se înălță către un cer albastru punctat de nori pufoși și albi, luând-o la stânga pentru a zbura jos deasupra întunecatelor și sinistrelor lacuri și pajiștilor cu iarbă aspră din Clonmoor.

– Mergi mai înspre sud, strigă Breana, strângându-și la loc curelușa sub bărbie. O să ajungem pe coastă aproape de Golful Spindrift.

Cara aprobă binedispusă și făcu întocmai cum i se ceruse. Îi plăcea să zboare cu Sky, chiar și deasupra acestui peisaj plictisitor, dar priveliștea de pe coastă suna mai promițător. Nu prea zburase deasupra mării – majoritatea zborurilor de antrenament de la Dragonsdale aveau loc deasupra mlaștinilor sau a ogoarelor din Walds –, dar coasta de sud-vest de la Seaheaven se mândrea cu unele dintre cele mai frumoase peisaje din Insulele Bresalului. O să fie o schimbare bine-venită.

Sky zbură mai sus. Nu trecu mult și se văzu în zare o licărire argintie, care se lărgea într-un crâmpei, apoi într-o fâșie lată, pentru a deveni o întindere mare de apă albastră și strălucitoare, care acoperea tot orizontul.

Breana arătă în jos.

– Golful Spindrift!

Zburară razant de-a lungul coastelor de granit și a unei plaje cu nisip alb-auriu, unde valuri cu margini albe se spărgeau leneș de țarm.

– Arată minunat! strigă Cara. Și lui Sky îi place marea, nu-i așa, băiete?

Se aplecă și scărpină gâtul lung al dragonului. Skydancer scoase un murmur afirmativ.

– Mi-ar plăcea să fi avut timp să ne oprim și să explorăm.

– Poate în altă zi. Mi-ar plăcea să o aduc pe Moony aici când se va simți mai bine. E ciudat să zbor fără ea. Breana îl mângâie pe Skydancer. Fără supărare, Sky. Brusc, o prinse pe Cara de braț și arătă înspre mare. Uită-te acolo! Ce sunt formele acelea în apă?

Cara îl duse pe Skydancer în direcția în care arătase Breana. În curând, și ea văzu formele întunecate care înotau fără efort sub valuri.

– Vai, Cara, sunt delfini.

Câteva dintre formele întunecate săriră din apă.

– Nu, sunt porci-de-mare.

Cara suspină.

– Doar atât?

– Doar atât? Ce, vezi porci-de-mare în fiecare zi?

– Scuze. Chestia e că... credeam că sunt oamenii-mării.

– Așa deci, oamenii-mării? se amuză Breana. Tu și poveștile tale. Ești norocoasă – oamenilor-mării nu le place să fie văzuți. În orice caz, mai mult trăiesc pe lângă Golful Merfolk.

Cara dădu din cap dezamăgită. De mică îi plăceau poveștile despre oamenii-mării și își dorise dintotdeauna să vadă unul. Dar cei din mare erau timizi și nu prea aveau timp pentru oameni. Ei bine, se gândi ea, poate într-o zi...

– Haide, Sky. Cara trase de frâie. Nu vrem să întârziem la concurs. Skydancer coborî, șuierând un adio porcilor-de-mare care faceau tumbă din apă, și se îndreptă către țarm.

Zburau de-a lungul coastei. În curând, nisipurile Golfului Spindrift făcuseră loc falezelor impunătoare. Păsări-de-mare care-și aveau cuiburile pe marginile lor stâncoase se ridicară în timp ce treceau și se rotiră în urma lor, strigându-le insulte croncănite. Clara savură aerul înviorător și curat și peisajul superb. Deasupra coastelor negre și gri se așterneau pășuni bogate punctate de galbenul furzelor și de nenumăratele nuanțe ale florilor sălbatice; sub ele, valurile neobosite și zgomotoase se spărgeau de stânci, ridicând dâre albe la fel de fine ca fumul.

După o vreme, Breena o bătu pe Cara pe umăr.

– E timpul să ne întoarcem pe țărâm. Nu este foarte departe.

Carei îi părea rău că drumul se apropia de final. Când zbura pe Sky, se simțea mult mai plină de viață decât pe pământ – mintea îi era mai ageră, trupul mai energic, iar simțurile în alertă.

Tot ce era legat de zborul lor era magic: soarele care îi cădea pe față, bătaia vântului care se învârteja în jurul lor, bătaile puternice ale aripilor lui Sky, licărirea solzilor lui. Și totul se baza pe legătura de încredere dintre dragon și călăreț, de neatins, dar puternică precum oțelul, care îi unea mai mult decât legăturile de sânge sau cele de prietenie în feluri pe care cineva care nu călărea nu le putea înțelege deloc.

– Am ajuns!

Strigătul vesel al Breenei o trezi pe Cara din visare. Câteva clipe mai târziu, erau înconjurate de stoluri de creaturi cu două picioare ce aduceau cu dragonii și care fășniseră din copaci în timp ce Skydancer plutea deasupra lor.

– Wyvernii! țipă Cara.

Breena râse.

– Ce te așteptai să găsești în împrejurimile Wyvernwoodului¹?

Trăgând de frâul din mâna dreaptă și pe cel de picior, în culmea fericirii, Cara îl făcu pe Skydancer să execute un tonou. Drept răspuns, dragonul își plie aripile mari, și Cara râse în timp ce peisajul și norii păreau că se învârtesc în jurul lor.

– Hoooo! Breena strânse mai tare jacheta de zbor a Carei. Anunță-mă și pe mine când o să mai faci ceva de genul ăsta!

– Scuze, nu m-am putut abține! Cara aruncă o privire în jos. Uite, îl văd pe Drane!

Alunecă pe o parte, ca să poată zbura alături de un dragon cărător de bagaje care se mișca greoi la nivelul copacilor. Acesta suieră cu neplăcere și îi aruncă lui Skydancer o privire acră, de parcă ar fi vrut să spună: „Tinerii din ziua de azi se joacă în tot cerul!” Călărețul lui rânji și le făcu cu mâna Carei și Breenei. Cara răspunse la salut.

– Uite, Drane! Iată! Wyvernwoodul!

Neîndemânaticul ajutor la grajduri, care călărea pe șaua din spate, clătină din cap.

– N-o văd!

Breena se ridică în șa și făcu mâna pâlnie la gură.

– Atunci, deschide ochii, prostănacule!

– Nu până nu ajungem jos! se tângui Drane. Îi urâsc pe dragonii... urâsc înălțimile... urâsc să călăresc... urâsc viața...

Cara râse de litania vaicărelilor și trase de hățuri. Sky făcu un viraj brusc și începu să planeze.

Breena se aplecă spre Cara.

– Uite ce adunare! strigă în urechea prietenei sale.

Avea dreptate. Dintr-odată, cerul părea plin de dragoni. Cu toate că Wyvernwood era cea mai sudică dintre cele cinci herghelii și grajduri de antrenat dragoni de la Seaheaven și cel mai depărtat de South Landing, capitala insulei, era vizibil că nu ducea lipsă de vizitatori pentru demonstrația anuală. Dragonii și călăreții lor veneau din toate colțurile insulei ca să privească și să ia parte la competiție.

Cara simți că nerăbdarea lui Skydancer creștea în prezența atâtor dragoni străini.

– Încet, băiete! Privi în jos în timp ce zburau deasupra clădirilor hergheliei. E foarte diferit de Dragonsdale, nu-i așa? Casa și grajdurile sunt separate, nu unele lângă altele, cum sunt acasă.

– Privește ce turn de veghe au. Trebuie să fie înalt, ca să poată vedea peste copaci. Breena arătă spre o platformă înaltă ce se înălța pe o structură de lemn deschisă și care aducea mai mult cu un pilon decât cu un turn, din care paznicii de la Wyvernwood îi puteau urmări pe dragonii care veneau în vizită (erau bine-veniți), puteau lansa semnale de avertizare care chemau Garda Aeriană (mai puțin bine-venite) și supravegheau animalele de pradă din mlaștinile de pe dealurile sălbatice (deloc bine-venite).

În timp ce se îndreptau spre turn, o explozie de semnale viu colorate izbucni din vârful catargului. Cara le citi cu atenție; îi transmiteau să aștepte permisiunea de a ateriza. Ascultătoare, Cara îl puse pe Skydancer să agite aripile în semn că a înțeles, apoi viră la stânga, ca să se alătore celorlăți zece sau doisprezece dragoni care zburau în cerc deasupra pădurii, așteptând ca echipa de la sol să îi cheme.

¹ Pădurea Wyvernilor (în lb. engleză în original).

– Sper să nu ne facă să așteptăm prea mult. O, fii atentă! Tonul vocii Breenei deveni scandalizat, în timp ce un nou-venit, care sosea din nord-est, primi permisiunea imediat.

Cara privi atent la calăreața îmbrăcată ireproșabil în costum albastru-deschis, ținând strâns de hățuri.

– Hortense!

Capitolul 2

Sky trâmbiță o avertizare, iar Cara îl bătu ușurel pe gât, ca să-l calmeze. Scurta perioadă a lui Hortense ca proprietară a lui Skydancer nu îl făcea pe dragon să aibă o reacție plăcută față de ea.

Breena pufni.

– Nu-mi vine să cred! De ce nu îți așteptă rândul ca toți ceilalți? Ai crede că e stăpâna locului.

– Chiar este, sublinie Cara chibzuită. Cel puțin, tatăl său este. Nu te aștepți ca fiica Marelui Lord să piardă vremea aici, sus, împreună cu restul șleahței. Oricum, o face ca să îi enerveze pe toți.

– Să știi că ai dreptate, spuse Breena cu patos. E cea mai mare intrigantă din întregul Bresal.

În minutele următoare, Cara și Breena schimbă remarcă rău-voitoare despre Hortense în timp ce-și așteptau rândul să aterizeze. Sub ele, departe, mulțimi zgomotoase de spectatori se îmbulzeau printre corturile viu colorate la fel de mici și ocupate ca niște furnici-cercetaș, în timp ce copiii și câinii alergau de colo-colo, zgomotoși, rostogolindu-se și încurcând lumea. Dragonii care sosiseră mai devreme erau hrăniți, adăpați și îngrijiți în îngrădirile amenajate între corturi și arenă.

Cara aruncă o privire evaluatoare asupra arenei de concurs.